

CREATION

- И какво описваме? – си говорят двама сценаристи.
- Ами нека е висок, син, с руси очи.
- Не, хайде обратно – нисък, глупав и... с какви очи?
- Абе, без очи!
- Безочлив значи.
- Иии. Добре!
- И върви се такъв нисък, глупав и безочлив...
- Чакай, нещо не ми пасва – как така “глупав и безочлив” заедно?
- Мда – на мене пък не ми пасва, че си върви. Ако е глупав и безочлив, непременно ще е с кола, не мислиш ли?
- Абсолютно.
- А-хаа! Значи все пак може да е глупав и безочлив, видя ли?
- Добре де – печелиш.
- А щом е с кола, значи трябва да бутне някого.
- Нея?
- Окей. Тя каква е?
- Не пие, не пуши, на 35?
- Дали да не е малко по-така?
- А ти какво искаш: пие, пуши и е на пет? Обикновена ни трябва.
- Може да е така: пие, пуши и всеки иска да знае на колко години е, а?
- Може. Става.
- И бута я...
- Ама лекичко.
- Тя е виновна.
- Защото пресича неправилно.
- Хм. Ама най-вече той е виновен, понеже се е загледал по походката ѝ.
- Мда. И го е яд, че обикновено безпогрешният му рефлекс тоя път му е изневерил...
- Удивителен знак!
- А! Идеално. Значи става така: той не е спазил един пътен знак, защото, докато я е гледал, го е проспал. Не може да си спомни какъв е точно, а паметта му го възстановява като удивителен знак.
- Е, за това ще помислим, но във всеки случай – още повече го е яд, че не може да си спомни какъв е бил знакът.
- Дадено. И какво прави после?
- Слиза от колата и започва да вика.
- “Що не гле’аш къде вървиш, ма! Алоо. Чшшш!”
- А, глупости!
- Може: “Ей маце, много неправилно пресичаш, бе!”

- Ти луд ли се?
- Тя му казва?
- Аз ти го казвам на тебе – нали е глупав и безочлив.
- Ами точно – тя пресича на пешеходна пътека, ама на жълто...
- Няма жълто на светофарите на пътеките – само червено и зелено.
- Добре, тя пресича на зелено, а той я бутва, съвсем ей така – небрежно, но понеже е нагъл и глупав, слиза и започва да ѝ вика.
- Да, бе! Ама тя няма да го хареса така.
- Ще го хареса, ще видиш.
- Ей това, ако го направиш, и аз ще те харесам.
- Хайде няма нужда. Ето виж – играй жената, пък аз ще слезна от колата.
- Я го виж ти! Той да слиза от колата! Добре, де, добре: буташ ме, шокирана съм, казала съм: “Ох!”.
- А аз слизам от колата – гневен – смръщени вежди – обаче: бицепси, тръгвам да викам с плам: “Ама пут...” и погледът ми се спира на циците ти.
- И точно тогава аз си казвам: “Леле, бутна ме моят принц, дай да му скоча на врата. Хем какъв врат!”
- Стига, дръж се малко по-сериозно.
- Добре. Заглеждаш се в циците ми – поласкана съм, приятно ми е - но понеже общо взето те са на нивото на очите ти, се разсмивам вътрешно.
- Е ти ме разби.
- Ами нали си нисък...
- Нисък, а ти що пресичаш на зелено?
- На какво?
- На червено. Не видя ли, че е червено? Ако не бях забил веднага спирачки, щях да те отнеса.
- Ама...
- Няма “ама”... Едно недоглеждане и после... цял живот мъртва. Искам да кажа...
- Така е, господине, така е... Едно недоглеждане и после... да! Но все пак мисля, че беше зелено.
- Не е било зелено, нали те бутнах!
- А...
- Не може ли поне малко да се научите да спазвате правилата...
- Ама, господине, като говорите за правила, то ...
- Че после хората в затвора отиват, не е шега ...
- Не, не е. Но не чувате ли...?
- Какво?
- Ами клаксоните – задръстване направихме тука, докато говорим на средата на улицата. Пък и аз бързам. Хайде довиждане. И внимавайте как карате.
- А такаа. Как го извъртя! Но! Но! – не можеш да минеш оттам, защото са спрели много коли.
- Ами връщам се в обратната посока, тогава. Мамо, как си ми измачкал полата!

- И оттам не можеш да минеш – и там има коли. Пък ти мразиш клаксони. А през това време – забележи! – аз те гледам трескаво – отворил съм вратата на колата с един жест, като че ли казвам: “Ела, ще те откарам, нали бързаш?”
- Добре де, качи ме в колата, ама да не си въобразиш, че голяма работа е станало – аз си мисля, че малко или много ми го дължиш. Пък и бързам, наистина.
- Закъде бързаш?
- Ето това е много хубаво, закъде бързам – ами отивам да посрещам мъжа си на гарата.
- Глупости, коя жена посреща мъжа си на гарата?
- Е, тази така казва.
- И какво? Отивам за към гарата. Докато карам – майсторски – мълча ловко, за да можеш да ми поогледаш по-добре бицепсите.
- Е, пооглеждам ги, ама преди всичко в носа ми се набива парфюмът ти – много е категоричен. После слизам на гарата.
- И чакаш мъжа си?
- Чакам си, аз си знам.
- Обаче, той не идва. Закъснял или нещо, но даже не се е обадил. Пък аз те гледам от колата, още съм там.
- Как така ме гледаш от колата?
- Ами така – малко градче – перонът се вижда от паркинга за коли. Влакът тръгва – мъжът ти го няма.
- И после аз бавно се обръщам.
- Вятърът леко подкача полата ти.
- После бавно тръгвам да си ходя.
- И неусетно влизаш в колата ми.
- И неусетно влизам в колата ти?... Може. Защо не?
- Защо не, наистина.
- Ех, хубаво се получи, сега трябва само да го напишем.
- Това пък от какъв зор? Нали се забавлявахме?